

In de suggestie toont zich de meester

MUZIEKTHEATER

★★★★☆

Paradis

LOD en Hof van Eede. Op 19 en 21/12 in Oostende en Roeselare.

Hoe omgaan met gemis? Dat is niet alleen een menselijk vraagstuk, maar ook voor artiesten een eeuwige knoop. Als schilder of muzikant kan je het verlies er zwaar insmeren, en je publiek tot tranen toe beroeren. Je kan

het gemis ook gewoon het gemis laten zijn: een witruimte, een stilte, een leeg gat in de voorstelling. Hoe voorstellen wat er niet is?

Paradis van Hof van Eede en LOD buigt zich over het toppunt van verlies: de dood van een kind. Alles staat klaar om daarover samen te rouwen: drie muzikanten voor de lichte toets van viool en harp, twee diaprojectors voor foto's vol nostalgie, en daarrond een zwijgend koor van

hoge witte platen met gebogen hoofd. De stilte voor aanvang is gewijd, om de noten des te gevoeliger te laten zingen.

Alleen kunnen Ans Van den Eede en Jeroen Van Der Ven hun mond niet houden. Door steeds weer te benoemen wat we moeten voelen, laten ze dat gevoel geen schijn van kans. Ze fezellen door de muziek van Thomas Smetryns en Ensemble Besides, trippelen door het beeld, maaien elke sentimentaliteit het gras

De voorstelling treft door niet te willen treffen

voor de voeten weg.

En net uit die ironie bloeit het kleine wonder van deze voorstelling op. Uit alle gekissebis over kunst, muziek of fotografie ontstaat langzaam toch zoiets als poëzie. Hof van Eede prikt de

rouw niet vast als een mooie dode vlinder, maar laat hem af en aan fladderen. Ongrijpbaar als de dood zelf.

Ook zelf is *Paradis* niet voor één gat te vangen. De voorstelling treft door niet te willen treffen, eert het heilige muziektheater door net die heiligheid onderuit te halen. Samen geeft dat een meesterproef in suggestiviteit. Metamuziektheater voelde zelden zo fijnbesnaard.

WOUTER HILLAERT